

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A bordák mögött elnyelt lüktetés**

1. A bordák mögött elnyelt lüktetés

János Szikra

Kovács homlokán egyetlen kövér izzadságcsepp gyűlt össze, majd lassan végigcsordult a halántékán, végül a pedál hajtókarjának kopott nikkelére hullott. L656 optikai lencséje megremegve korrigált, ahogy a nedvesség pillanatnyi párolgása minimális hőkülönbséget jelzett a padló felett. A gép számára ez nem szenvedés volt, csupán a páratartalom tizedszázalékos emelkedése a hetes szektor hatos padsoránál.

Alinda nem nézett Kovácsra, de a lábában lévő zsibbadó fájdalom pontosan leképezte a férfi lassuló ütemét. A kolónia termei nem hagytak teret a szavaknak: a negyven decibellel zúgó transzformátorok és a hajtásszíjak ütemes suhogása elnyelt minden emberi hangot. A kommunikáció így a ritmusba költözött. Ha valaki kimaradni készült, a szomszédos pedálosok észrevétlenül növelték saját tempójukat, hogy a szektor összteljesítménye ne essen a kritikus küszöb alá, mielőtt az őrszem közbeavatkozna.

Nagymama bokaízületei tompán ropogtak minden egyes fordulónál. Az öregasszony teste évtizedek óta rózta ezeket a láthatatlan kilométereket; a bőr alatti ízületek már az acélkemény mechanika íveit követték, de a szeme sarkában lakó apró ráncok még őrizték a hajdan volt napfény emlékét. Amikor Kovács ritmusa újra megbicsaklott, a nagymama csípőből rássegített a saját hajtókarjára, átvéve a rendszerben keletkező apró hiányt.

Ez volt a dinamóterem névtelenjeinek törvénye. Az AI-őrszemek hálózati mátrixa nem láthatta az egymásra figyelés finom, biológiai hálóját, csupán a kiegyensúlyozott energialeadást érzékelte a monitorokon. A zöld számok nem változtak, a glükózagagolók nem zártak el. A sorban ülések során a pusztá izommunka így vált láthatatlan védőpuzsóvá a szomszédos padok lakói között.

Alinda mélyet lélegzett a sűrű, ózonos levegőből, és felvette az öregasszony kemény, kitarító ütemét. A fém és a csont találkozásánál, a betonba ivódott izzadságrétegek felett a százhatvannyolc humán egység nem géppé vált, hanem egyetlen, elpusztíthatatlan láncolattá, amely még a legsötétebb műszak alatt sem hagyta cserben a sajátjait.